

[Kjeld Olesen.]

ning har en anden opfattelse, idet man foreslår henholdsvis 3½-4 år og 2½-3 år. I forhold til det nuværende betyder ministerens forslag ganske vist en forlængelse af uddannelsen med 6 måneder, men når det gælder begrundelsen for at afvise betænkningens forslag, har jeg med al mulig god vilje søgt at finde logikken. Indtil dette øjeblik er det ikke rigtig lykkedes for mig, og for resten er det jo heller ikke lykkedes for personelorganisationerne blandt officererne. Jeg håber, at ministeren vil hjælpe lidt med forståelsen.

Det år, som skiller, når det f. eks. gælder uddannelsen af officerer af A-linjen, er begrundet med, at der jo kan blive tale om efteruddannelse på specialkursus, samt at den praktiske tjeneste kan lægges enten før eller efter uddannelsen. Jeg har på fornemmelsen, at ministeren måske har læst betænkningen forkert og taget fejl af praktisk tjeneste og praktikanttjeneste. Når betænkningen — og også officersorganisationerne — foreslår yderligere 1 år, skyldes det for det første, at man finder det vigtigt med ca. 6 måneders praktikanttjeneste midt i uddannelsen dels for at kunne si de uegnede fra, dels fordi man bagefter kan medtage erfaringerne i den videre uddannelse. For det andet foreslår man, at specialkursus bliver et direkte led i uddannelsen. Under alle omstændigheder skal disse kursus nemlig gennemgås, og lægger man det efter uddannelsen, ja, så betyder det ekstra rejseri og besværligheder, når man allerede er blevet udkommanderet. Jeg kan heller ikke se, at det økonomisk betyder nogen væsentlig forskel, vel næppe i forhold til det vigtige, at de officerer, der skal have med de værnepligtige at gøre, må have den bedst mulige baggrund.

Ellers rummer forslaget en del nyskabelser, hvoraf en del virker umiddelbart tiltalende, mens andre vel skal undersøges lidt nærmere. Muligheden for at overflytte fra ét værn til et andet hører til den første kategori. Tanken om seniorsergenter giver uvilkårligt en stille frygt for, om der nu vil opstå en ny, større gruppe inden for forsvarret. Hvad angår rangsystemet, er der vel også et par spørgsmål, der bør undersøges, f. eks. hvorfor vi tager springet direkte fra oberst til generalmajor, hvor det

måske som visse steder i udlandet vil være hensigtsmæssigt med brigadegeneraler. Eller man kunne spørge, om ikke det burde være et princip, at rang følger stillingen. Når en officer udkommanderes til NATO, er der ofte tale om en forfremmelse, der kun er midlertidig. Når en officer herhjemme sættes på en post, kan der også være tale om en forfremmelse til en højere rang, som imidlertid beholdes, selv om han flyttes til en post, hvor den ikke synes påkrævet. Men alt dette er noget, som kan drøftes videre i udvalget.

Hertil kommer, at forslaget har forbindelse til en fremtidig tjenestemandsløvslov, som vi jo med spænding spejder efter, idet den kommende reform, bortset fra f. eks. afskedigelsesbestemmelserne, får fuld virkning for personellet.

Til sidst vil jeg blot sige, at så vidt jeg kan forstå, skal lovforslaget behandles i et særligt udvalg. Det kan måske blive en smule besværligt, at dele af det allerede er eller vil blive behandlet i udvalget vedrørende forsvarrets organisation, men vanskeligheder er jo til for at blive overvundet, og vi holder nok til at fare fra ét udvalg til et andet og diskutere det samme, f. eks. diskutere emnet rationalisering.

Langkilde: Det foreliggende lovforslag om forsvarrets personel er jo i vidt omfang udarbejdet på grundlag af betænkninger fra det udvalg af 14. januar 1964, som blev nedsat i sin tid, og forslaget rummer på en lang række områder fremskridt, som der er grund til at hilse med stor glæde.

Den opdeling af officererne efter deres grunduddannelse i A-linjen og B-linjen, som foreslås, forekommer mig at indeholde løsningen på et problem, som har eksisteret i mange år, og som vel har virket som en belastning på arbejdet inden for forsvarret. Det, som vel er afgørende i denne opdeling og den dermed følgende fordeling af arbejdet, er det sigte mod en klar forbindelse mellem uddannelse og arbejde, som er helt i overensstemmelse med de retningslinjer for en rationel opbygning af administrationen, som man må stræbe efter. Meget ville være nået i dansk administration inden for stat og kommuner, hvis man overalt med sikkerhed kunne sige, at man brugte et personale, hvis uddannelse helt svarede til